Egry Artúr

A bársony

a kiáltás voltam én a bársony
tiszta hóban a szelíd madárnyom
ki a vas hidegről mit se hallott
sem azt hogy merre múlik Afrika
szívemben ártatlan praktika
hullámverése még nem morajlott

vakon bolyongtam én a bársony
hittem fontos az: mindenki *lásson!*
és felnőttem — *sáros* parányok porán
megértem — *hulló* vackorok alatt
lazult a hit ahogy a szél szaladt
és őszintén hittem: én vagyok pogány

fájdalommal telt edény — a bársony voltam
hogy körmömig belevásson
olyan nagyra voltam és hiszékeny
gyertya-fényű figyelmes optikám
unottan görbült fénnyel rótta rám
nap a napra sápadt képregényem:

e *diszkrét* rendszer *bájos* zavarát
— kevés gumibottal lényegében!

1971

a királyfi voltam én a bársony
— megbocsáss barát — talán ma bánom;
kék munkásruhában: munkás Atlasz
és bölcs tanulság a marxi maszlag:
tévedés — cinkos az árulásban!
csak balek vagy; egy hülye — álruhában

a csalódás voltam én a bársony
lepke nem lendül nyárson, parázson
csak fesd a költő haját deresre
— rémülten dobolja el ritmusát
e rend álságos humanizmusát:
egy halk sikolyban összegyűrt verse!

a kor minden álmot átfont;
lenn — én óvtam én a bársonyt
a fekete nagy dobozban
ismerője — mindegy hogy kinek —
fenn az éj szikár csillogása —

tapintható volt érdes és hideg

[2025.10.2.]